ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců Mgr. Lenky Krupičkové a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **J. G.,** zastoupen Mgr. Faridem Alizeyem, advokátem se sídlem Stodolní 7, Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 8. 2019, č. j. 14 A 107/2018 - 42,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 29. 9. 2017, č. j. ENV/2017/580/371/20429, žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí ze dne 26. 4. 2017, č. j. SR/0050/PO/2015-49, kterým Agentura ochrany přírody a krajiny České republiky, regionální pracoviště Správa chráněné krajinné oblasti Poodří (dále též „správní orgán I. stupně"), uložila žalobci pokutu ve výši 20 000 Kč a společnosti Rekultivace-Recyklace, s. r. o., se sídlem Jana Trčky 966, Frýdlant nad Ostravicí (dále též „Rekultivace-Recyklace" či „zadavatel") pokutu ve výši 25 000 Kč. Správní orgán I. stupně konstatoval, že žalobce a zadavatel spáchali správní delikt podle § 88 odst. 1 písm. f) zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o ochraně přírody a krajiny"), tím, že dne 10. 2. 2015 bez souhlasu orgánu ochrany přírody provedli v ochranném pásmu přírodní rezervace Kotvice stavební činnost, která spočívala ve vybourání východní obvodové stěny betonové jímky na pozemku p. č. 204 a stěn mezi jímkami na pozemcích p. č. X a X v k. ú. N. H. Samostatným výrokem pak správní orgán I. stupně zastavil řízení vedené ve věci uložení pokuty dle téhož ustanovení společnosti Kovoinventa, s. r. o., se sídlem Bohumíra Četyny 3025/15, Ostrava.

II.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu u Krajského soudu v Ostravě, který ji usnesením ze dne 11. 4. 2018 postoupil Městskému soudu v Praze (dále též „městský soud“). Poté městský soud žalobu v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl. Konstatoval, že shodně jako žalovaný posoudil žalobcovo jednání po stránce hmotněprávní podle zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále též „přestupkový zákon“) a podle zákona o ochraně přírody a krajiny ve znění účinném od 1. 7. 2017, neboť tato pozdější úprava je pro žalobce příznivější. Pouze závažnost přestupku posuzoval podle § 88 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny ve znění účinném do 30. 6. 2017, neboť poté bylo uvedené ustanovení zrušeno.

[3] Dále neshledal, že by vada řízení spočívající ve vydání prvostupňového rozhodnutí po uplynutí lhůty stanovené žalovaným v opatření proti nečinnosti měla za následek nezákonnost tohoto rozhodnutí nebo že by měla být důvodem pro upuštění od uložení správního trestu ve smyslu § 43 odst. 2 přestupkového zákona.

[4] Ve věci samé označil za nesporné, že předmětné stavební práce provedl žalobce na základě objednávky zadavatele a že tyto práce měly charakter stavební činnosti, k níž je nutný souhlas orgánu ochrany přírody, který nebyl opatřen. Dle § 88 odst. 1 písm. f) zákona o ochraně přírody a krajiny lze za protiprávní jednání spočívající v činnosti v ochranném pásmu určeném k zabezpečení zvláště chráněných částí přírody postihnout každý subjekt, který takovou činnost provede bez souhlasu orgánu ochrany přírody. Odpovědnost za daný správní delikt má objektivní charakter a je primárně odvozena od samotné činnosti. Judikatura proto opakovaně dospěla k závěru, že za správní delikty podle § 88 zákona o ochraně přírody a krajiny nese odpovědnost zhotovitel, tedy osoba, která jednání vlastním jménem fakticky provedla. Veřejnoprávní objektivní odpovědnost nelze vyloučit soukromoprávní dohodou. Žalobce provedl stavební práce jakožto podnikající fyzická osoba při výkonu podnikatelské činnosti, tedy coby profesionál. Měl si být proto vědom povinností, které pro něj vyplývají z příslušných právních předpisů. Jeho odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2009, č. j. 9 As 50/2008 - 64, není přiléhavý, neboť žalobce naplnil skutkovou podstatu svým samostatným jednáním na vlastní odpovědnost. Soud shledal nedůvodnou i námitku stran výše uložené pokuty. Správní orgán I. stupně zhodnotil závažnost jednání žalobce v intencích judikatury a městský soud se s jeho posouzením ztotožnil. Odmítl, že by závažnost jednání žalobce snižovaly výsledky laboratorního rozboru vypuštěné vody. Zdůraznil, že podle § 88 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny se při stanovování výše pokuty přihlíží rovněž k újmě *hrozící*. Vzorky určené pro rozbor přitom byly odebrány až dne 9. 3. 2015, tedy téměř měsíc po vypuštění obsahu jímek, což snižuje průkaznost laboratorních výsledků. Jestliže byl stavební činností vypuštěn obsah jímek ze zemědělského areálu bez předchozího ověření jeho kvality, znamená to bezpochyby hrozbu pro životní prostředí.

III.

[5] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost. Z hlediska věcného vypořádání kasační stížnosti identifikoval Nejvyšší správní soud následující okruhy námitek stěžovatele, které pro přehlednost uspořádal takto. Stěžovatel předně poukázal na to, že správní orgán I. stupně rozhodl, aniž by respektoval lhůtu uloženou žalovaným k rozhodnutí o ochraně před nečinností. Dále se vymezil proti závěru o tom, že nese odpovědnost za výkon stavebních činností. Dle něj provedené důkazy osvědčují, že byl pouhým nástrojem společnosti Rekultivace-Recyklace, správní orgány se však otázkou deliberace stěžovatele z odpovědnosti za tvrzený správní delikt nezabývaly a neuvedly úvahy, jakými se při posuzování odpovědnosti stěžovatele řídily. Městský soud sice doplnil úvahy správních

orgánů, tím však překročil přezkumný charakter správního soudnictví. Ani jeho odůvodnění nadto není dostatečné. Stěžovatel upozornil, že pouze plnil smluvní povinnost jako subdodavatel prací a postupoval podle závazných přímých pokynů zadavatele v dobré víře, že zadavatel disponuje potřebným souhlasem. Realizace výkonu zakázané činnosti nezávisela primárně na stěžovateli, zadavatel prací mohl využít jiný nástroj pro jejich provedení. Objektivní stránka deliktu nemohla být naplněna rovněž s ohledem na absenci škodlivého následku způsobeného jednáním stěžovatele. Tímto se správní orgány ani městský soud nezabývaly, a jejich rozhodnutí jsou tedy nepřezkoumatelná. Nebylo prokázáno, že by jednání stěžovatele mohlo mít škodlivý následek, neboť nebyla způsobena žádná újma, a to ani hrozící. Vypuštěná voda z jímky totiž byla dle laboratorních vzorků posouzena jako zcela nezávadná. Dle stěžovatele správní orgány rovněž neuvedly úvahy, kterými se řídilo posouzení závažnosti protiprávního jednání při stanovení výše sankce. Městský soud se s jejich závěry shodl, aniž by vzal v potaz, že stěžovatel jednal v dobré víře na základě pokynů zadavatele. Správní orgány dostatečně nezohlednily, že v důsledku provedených stavebních prací nevznikla ochraně přírody a krajiny žádná újma a tato ani reálně nehrozila, neboť voda v jímce byla dle laboratorních rozborů nezávadná. Závěr o způsobené újmě není ničím podložen a je vnitřně rozporný. Úvahy městského soudu, že lze u vody v jímkách v zemědělském areálu předpokládat jejich kontaminaci a že je stěžovatel profesionál, který měl s možností zásahu do zájmů chráněných zákonem počítat, jsou pouhou nepotvrzenou domněnkou. Stěžovatel proto navrhl, aby kasační soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti setrval na stanovisku, že je jeho rozhodnutí zákonné a věcně správné. Doplnil, že lhůta pro vydání rozhodnutí je pořádková. Stěžovatel navíc o ochranu před nečinností u nadřízeného správního orgánu nepožádal a ani neoznačil žádnou konkrétní újmu, která mu nedodržením lhůty vznikla. K odpovědnosti stěžovatele uvedl, že to byl právě on, kdo realizoval prostřednictvím svých zaměstnanců činnost vymezenou v § 88 odst. 1 písm. f) zákona o ochraně přírody a krajiny. Tato odpovědnost je objektivní a nelze se jí vyhnout poukazem na smluvní či jiné ujednání mezi účastníky soukromoprávního vztahu. K výši pokuty uvedl, že kritériem pro stanovení její výše je i rozsah hrozící nebo způsobené újmy. Jelikož obsah betonových jímek byl vypuštěn do I. zóny chráněné krajinné oblasti Poodří, aniž by byly předem provedeny laboratorní rozbory tohoto obsahu, nelze považovat jednání stěžovatele za bagatelní. Zdůraznil, že pokuta představuje pouhá 2 % horní hranice sazby, a má tak pouze výchovný a preventivní charakter. Proto navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

V.

[7] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále též „s. ř. s.“).

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Nejvyšší správní soud neshledal namítanou nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku ani rozhodnutí správních orgánů. Rozsudek městského soudu i rozhodnutí správních orgánů splňují požadavky ustálené judikatury kladené na odůvodnění soudních a správních rozhodnutí (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, č. 34/1996 Sb. ÚS, a ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, č. 85/1997 Sb. ÚS, rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52 a ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75,

či usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 76). Argumentace obsažená ve správních rozhodnutích tvoří koherentní celek, ze kterého je zcela zřejmé, jaké úvahy a důvody správní orgány vedly k jimi učiněným závěrům. To stejné platí i pro argumentaci městského soudu. Z odůvodnění rozsudku je zřejmé, z jakého skutkového stavu městský soud vyšel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Rozsudek je dostatečně odůvodněn a je plně srozumitelný. Institut nepřezkoumatelnosti nelze libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán, resp. soud podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění.

[10] Stěžovatel vytkl městskému soudu a správním orgánům nedostatečné odůvodnění naplnění objektivní stránky správního deliktu, zejména pak existence škodlivého následku a příčinné souvislosti mezi jednáním stěžovatele a škodlivým následkem. Z rozhodnutí správních orgánů a městského soudu však zcela zřetelně vyplývá, že škodlivý následek v posuzované věci není spojován s konkrétní materiální škodou na životním prostředí, ale je spatřován v samotném ohrožení tohoto právem chráněného zájmu stavební činností provedenou stěžovatelem v přírodní rezervaci Kotvice jakožto ochranném pásmu určeném k zabezpečení zvláště chráněných částí přírody, neboť k této stavební činnosti nebyl v rozporu s § 37 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny udělen souhlas orgánu ochrany přírody. Stavební činnost prováděná stěžovatelem tak měla za následek ohrožení právem chráněného zájmu na ochraně životního prostředí, což správní orgány i městský soud zdůraznily především v části svých rozhodnutí věnujících se vypořádání námitek týkajících se závažnosti protiprávního jednání stěžovatele (viz strana 8 rozhodnutí žalovaného a body 33 a 34 napadeného rozsudku). K obecným poukazům stěžovatele na to, že se městský soud nedostatečně vypořádal se všemi podstatnými okolnostmi věci apod. Nejvyšší správní soud připomíná, že nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by mu měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016 - 24, ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017 - 35). Takové vady Nejvyšší správní soud neshledal.

[11] K polemice stěžovatele ohledně naplnění objektivní stránky předmětného správního deliktu nutno zdůraznit, že jde-li o vykonávání činnosti zakázané v ochranném pásmu určeném k zabezpečení zvláště chráněných částí přírody, je sankcionováno již samotné jednání, s nímž zákon spojuje zásah do chráněné hodnoty (zájem na ochraně životního prostředí). Jde o delikt čistě činnostní (formální), k jeho dokonání tedy postačí jednání. Následek (zasažení objektu) se proto nemusí projevit jako účinek, resp. nastane i tehdy, není-li účinek dán (např. není-li životnímu prostředí způsobena újma). Vykonávání činnosti zakázané v ochranném pásmu určeném k zabezpečení zvláště chráněných částí přírody, je sankcionováno proto, že je podle zákona samo o sobě (typicky, abstraktně) společensky škodlivé (nebezpečné).

[12] Nejvyšší správní soud se dále ztotožnil s názorem městského soudu, že nerespektování lhůty k vydání rozhodnutí stanovené žalovaným v opatření proti nečinnosti ze dne 15. 2. 2017 nemělo vliv na zákonnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Kasační soud nezpochybňuje, že žalovaný uložil správnímu orgánu I. stupně vydat rozhodnutí ve věci uložení pokuty ve lhůtě do 28. 2. 2017, avšak správní orgán I. stupně vydal uvedené rozhodnutí teprve dne 26. 4. 2017. Podle ustálené judikatury, na niž městský soud přiléhavě odkázal, ovšem průtahy řízení nepředstavují takovou vadu, která by odůvodňovala zrušení správního rozhodnutí vydaného po příslušných lhůtách (blíže viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2018,

č. j. 8 As 187/2017 - 55). Stěžovatel ostatně v kasační stížnosti ani nevznesl žádné konkrétní námitky proti řádně zdůvodněnému závěru městského soudu. Toliko v obecné rovině poukázal na to, že průtahy v řízení měly za následek zásah do jeho práva na spravedlivý proces. Nutno dodat, že stěžovatel se prodlevě při vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně mohl bránit podáním podnětu na uplatnění opatření proti nečinnosti, žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu podle § 79 a násl. s. ř. s., případně se domáhat náhrady škody podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád).

[13] Stěžejní část kasační argumentace stěžovatele směřuje proti závěru, že je osobou odpovědnou za správní delikt. Poukázal především na to, že vystupoval jako pouhý nástroj zadavatele a byl v dobré víře, že zadavatel potřebnými povoleními disponuje. Pokud by on sám stavební činnost nevykonal, zadavatel by pouze použil jiný nástroj, a není tak naplněna příčinná souvislost mezi jeho jednáním a škodlivým následkem. K tomu odkázal podpůrně na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2009, č. j. 9 As 50/2008 - 64. Dodal, že městský soud v této otázce překročil svou úlohu jakožto přezkumný orgán, a působil, ač nedostatečně, jako orgán nalézací.

[14] Jak správně konstatoval městský soud, judikatura opakovaně dospěla k závěru, že odpovědnost za správní delikt podle § 88 odst. 1 písm. f) zákona o ochraně přírody a krajiny má objektivní charakter a nese ji primárně subjekt, který danou činnost jako profesionál realizoval (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2011, č. j. 2 As 26/2010 - 98, či ze dne 27. 6. 2017, č. j. 3 As 98/2016 - 25). Ten se nemůže s odkazem na soukromoprávní dohodu dovolávat dobré víry, že zadavatel obstaral potřebná povolení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 9 As 26/2008 - 73).

[15] V uvedené věci není sporu o tom, že nepovolenou stavební činnost, resp. činnost, k níž měl být předem udělen souhlas orgánu ochrany přírody, realizoval zaměstnanec stěžovatele I. Ž. Z výpovědí zaměstnanců stěžovatele založených ve správním spise vyplývá, že to byl právě I. Ž., kdo vytvořil odtokový kanál a vyboural stěny jímek. Rovněž z nich vyplývá, že zaměstnancům udílel instrukce o tom, jaké práce mají provést, právě stěžovatel, zčásti pak do zadávání prací ingeroval rovněž zástupce zadavatele, který na místo přijel 2x až 3x týdně. Stěžovatel vykonané práce rovněž kontroloval. Lze tak uzavřít, že „nástrojem“, který provedl faktické vybourání stěn jímek, nebyl sám stěžovatel, ale byl jím jeho zaměstnanec, který postupoval mimo jiné na základě pokynů stěžovatele a byl jím kontrolován. Jak již zdůraznily správní orgány a městský soud, stěžovatel byl přitom profesionál, který si i vzhledem k charakteru prováděných prací (vybourání jímek s tím, že významné množství jejich obsahu bylo bez dalšího vypuštěno do chráněného pásma, které bylo dotčeno v nemalém rozsahu) musel být vědom zákonných povinností týkajících se činnosti takového charakteru. Správní orgány ani městský soud pak nezpochybnily díl odpovědnosti, který nese rovněž zadavatel prací. Je však plně v souladu s judikaturou zdejšího soudu, pokud nastoupí deliktní odpovědnost jak realizátora, tak i zadavatele činnosti. K tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2011, č. j. 1 As 86/2011 - 50, v němž je uvedeno, že „*je možné představit si situaci (srov. bod 27 a násl.), kdy by mohla nastoupit deliktní odpovědnost realizátora i investora, a to například pokud by uvedené práce prováděli oba, resp. zaměstnanci obou subjektů, či kdy by zaměstnanci investora na místě samém řídili práce či dávali pokyny k provádění prací prováděných realizátorem.*“ Stěžovateli tak nelze přisvědčit, že by mohl být zproštěn odpovědnosti za vlastní realizaci nepovolených stavebních prací s odkazem na to, že předmět vykonávaných prací určovala v souladu se smluvním ujednáním společnost Rekultivace-Recyklace.

[16] Nutno dodat, že městský soud v této otázce nepřekročil přezkumný charakter své činnosti, neboť žalovaný se odpovědností stěžovatele za předmětný správní delikt dostatečně zabýval na str. 6 a 7 svého rozhodnutí. Městský soud toto jeho posouzení pouze dále rozvinul v návaznosti na žalobní argumentaci stěžovatele, v níž srovnával svou činnost s tou, která byla předmětem posouzení kasačního soudu v rozsudku č. j. 9 As 50/2008 - 64, z něhož rovněž obsáhle citoval. Městský soud tak pouze řádně a vyčerpávajícím způsobem reagoval na žalobní námitky stěžovatele.

[17] V posledním okruhu námitek stěžovatel napadl výši uložené pokuty.

[18] Není pravdou, že by správní orgány a městský soud nevzaly při posuzování výše uložené pokuty v potaz, že stěžovatel jednal v dobré víře na základě pokynů zadavatele. Již městský soud stěžovatele jasně upozornil na to, že správní orgán I. stupně při stanovení výše pokuty přihlédl k tomu, že díl odpovědnosti za vzniklou situaci nese zadavatel (str. 41 rozhodnutí). Ergo není pochyb o tom, že výše pokuty zohledňovala rovněž existenci zadavatelsko-zhotovitelského vztahu stěžovatele a společnosti Rekultivace-Recyklace, tedy to, že stěžovatel prováděl stavební práce na základě pokynů zadavatele.

[19] Správní orgán I. stupně rovněž řádně předestřel své úvahy, jimiž se řídil při stanovování výše pokuty. V souladu s § 88 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny (ve znění do 30. 6. 2017) přihlédl k závažnosti protiprávního jednání a k rozsahu hrozící nebo způsobené újmy ochraně přírody a krajiny. Středně vysokou závažnost protiprávního jednání odůvodnil tím, že stěžovatel jako stavební profesionál měl vzhledem k charakteru území počítat s možností zásahů do zájmů stanovených zákonem o ochraně přírody a krajiny, že byl obsah betonových jímek vyplaven do území s nejvýznamnějšími přírodními hodnotami bez předem provedených laboratorních testů, že však jednal na základě pokynů společnosti Rekultivace-Recyklace a dosud nebyl sankcionován podle zákona o ochraně přírody a krajiny. Nízký rozsah způsobené újmy odůvodnil tím, že zasaženou oblast tvoří převážně běžná travinobylinná vegetace a zapojené porosty náletových dřevin o souhrnné ploše cca 1 000 m² a samotná stavební činnost nenarušila funkci ochranného pásma jakožto přechodového území mezi územím zvláště chráněným a ostatním územím, a že nedošlo k poškození či zničení zvláště chráněných rostlin, živočichů či ekosystému samotné přírodní rezervace. Uvedené závěry jsou podloženy obsahem správního spisu, jak vyplývá mimo jiné z přiložených fotografií a protokolů. Jejich odůvodnění je navíc racionální a logické. Jak správní orgány opakovaně uvedly, vznik újmy zcela zjevně hrozil, na čemž nic nemohly změnit laboratorní testy obsahu jímek, které byly provedeny až cca měsíc po vypuštění jejich obsahu do uvedené oblasti. V rozhodné době totiž stěžovatel nemohl s určitostí vědět, zda je obsah jímek pro danou oblast nezávadný. Nadto, jak správně upozornil rovněž městský soud, testy provedené po cca měsíci od vypuštění obsahu jímek ztrácí vzhledem k působení přírodních vlivů na kredibilitě. Rozhodnutí správních orgánů a městského soudu tak neobsahují tvrzený vnitřní rozpor, neboť újma dané lokalitě bezpochyby hrozila, ač následně žádná nenastala – její rozsah je proto možné hodnotit v daném případě jako nízký. Správní orgány tedy své závěry spolehlivě podložily a rovněž odůvodnily.

[20] Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že městský soud posoudil projednávanou věc správně. Kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[21] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá

právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. prosince 2020

Mgr. David Hipšr
předseda senátu